

Sygn. akt II Ca 517/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Urszula Kubowska-Pieniążek

Sędzia SO Jolanta Solarz (spr.)

Sędzia SR del. Izabela Cieślińska

Protokolant: Izabela Grecka-Janik

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2013r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku Prezydenta W.

przy udziale P. G.

o orzeczenie przepadku pojazdu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

z dnia 23 stycznia 2013r.

sygn. akt VIII Ns 785/12

p o s t a n a w i a:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że orzec przepadek na rzecz Gminy W. samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność uczestnika postępowania P. G..

Sygn. akt II Ca 517/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 stycznia 2013 roku oddalił wniosek Prezydenta W., działającego jako starosta powiatu o orzeczenie przepadku pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), stwierdzając, że wniosek nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ, choć istniała ustawowa przesłanka do usunięcia pojazdu, wnioskodawca nie przedstawił żadnego dowodu, że uczestnik postępowania jest właścicielem pojazdu lub inną osobą uprawnioną do jego odbioru. Sąd I instancji wskazał, że dowodem takim mogłaby być np. informacja z centralnej ewidencji pojazdów, w której gromadzi się dane o właścicielach i niektórych posiadaczach zarejestrowanych pojazdów obejmujące m.in. imię i nazwisko oraz adres zamieszkania, a nie było żadnych przeszkód, aby uzyskać wskazane dane.

Ponieważ wnioskodawca nie wykazał, aby w poszukiwaniu osoby uprawnionej do odbioru pojazdu dołożono należytej staranności, uzasadniało to oddalenie wniosku, o czym orzeczono na podstawie art. 610⁶ k.p.c. oraz art. 130a ust. 10e Prawa o ruchu drogowym.

Wnioskodawca zaskarżył powyższe postanowienie w całości, zarzucając w apelacji sprzeczność poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału, przez przyjęcie, że wnioskodawca nie wykazał, aby w poszukiwaniu osoby uprawnionej do odbioru pojazdu dołożono należytej staranności.

Skarżący wniósł o dopuszczenie dołączonych do apelacji dowodów, jako tych, których potrzeba powołania wynika później.

Domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku i orzeczenie przez Sąd przepadku pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność P. G. na rzecz Gminy W..

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo:

Samochód F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) był własnością C. G. zamieszkałego w Ł. przy ul. (...) do dnia 1.10.2011 roku, kiedy to został sprzedany R. Z., zamieszkałemu w R., za cenę 950 zł.

W dniu 6.10.2011 roku R. Z. sprzedał przedmiotowy samochód P. G., zamieszkałemu w O. przy ul. (...) (...), ale nie został przerejestrowany.

(dowód: informacja z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców - k. 35-36, pismo C. G. - k. 39, umowy sprzedaży z 1.10.11r. - 40,41 i z 6.10.11r. - k.44)

Wnioskodawca przesyłał kolejno powiadomienia o usunięciu samochodu F. (...) do C. G., R. Z., a następnie do P. G.. P. G. nie odebrał przesyłki w terminie, mimo dwukrotnego awizowania 27.07.2012r. i 6.08.2012r.

(dowód: powiadomienia - k. 37, 38, 42, 43;)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała uwzględnieniu, choć z innych przyczyn, niż w niej wskazano.

Zarzut wnioskodawcy, iż Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego jest bezzasadny, bowiem Sąd I instancji przeanalizował i wziął pod uwagę wszystkie dowody, zaferowane przez wnioskodawcę, oceniając je zgodnie z zasadą wynikającą z art. 233 § 1 k.p.c.

Prawidłowo Sąd Rejonowy stwierdził, że wnioskodawca nie przedstawił żadnego dowodu, że uczestnik postępowania P. G. jest właścicielem pojazdu lub inną osobą uprawnioną do jego odbioru.

Z dokumentów dołączonych do wniosku wynikało, że przedmiotowy samochód został pozostawiony w miejscu znaku wskazującego, że zaparkowany pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela (art. 130a ust. 1 pkt 5 Prawa o ruchu drogowym), tj. znaku B-36 z tabliczką T-24 (§ 28 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych - Dz. U. z dnia 12 października 2002 r., Nr 170, poz. 1393 z późn. zm.), a dyspozycję usunięcia pojazdu wydała osoba do tego uprawniona, tj. strażnik miejski (art. 130a ust. 4 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym). Zatem zostało wykazane, że usunięcie pojazdu było zasadne, natomiast, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, należało, zgodnie z art. 130a ust. 10e Prawa o ruchu drogowym wykazać, czy dołożono należytej staranności w poszukiwaniu osoby uprawnionej do odbioru pojazdu.

Tym samym dokumenty dołączone do apelacji powinny być przedstawione przed Sądem Rejonowym dla wykazania wszystkich czynności zmierzających do ustalenia właściciela samochodu F. (...) oraz zawiadomienia go o konieczności odbioru pojazdu. Nie jest prawdą, że potrzeba powołania się na dowody wykazujące aktualnego właściciela pojazdu wynika dopiero w apelacji, zwłaszcza, że w sprawie występował profesjonalny pełnomocnik.

Sąd Okręgowy miał jednak na uwadze, że określone w art. 130a prawo o ruchu drogowym czynności wiążą się bezpośrednio z zapewnieniem porządku i bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zadanie to ma charakter publicznoprawny.

Dlatego też w postępowaniu apelacyjnym dopuszczono dołączone do apelacji dowody, które pozwoliły na potwierdzenie, że jako uczestnik postępowania został wskazany aktualny właściciel pojazdu F. (...), usuniętego sprzed znaku B-36 z tabliczką T-24 P. G.. Uczestnik nie odebrał przesyłki wzywającej do odbioru pojazdu umieszczonego na parkingu, w terminie, mimo dwukrotnego awizowania 27.07.2012r. i 6.08.2012r.

Uczestnik nie odbierał również przesyłek w toku postępowania przez Sądem, a wobec ich dwukrotnego awizowania uznać należało, iż zostały prawidłowo doręczone.

Reasumując, skoro stwierdzone zostało przed Sądem Okręgowym, iż spełnione zostały przesłanki z art. 130 a ust. 10 i 10 e ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, a orzeczenie przepadku pojazdu nie tylko nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, ale sprzyja interesowi społecznemu, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono jak na wstępie.